

Αραβική «Άνοιξη» - Τουρκική Άνοιξη;

ΤΑΚΗΣ ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

<http://www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos/>

Πολλοί αναλυτές μιλούν σήμερα για μια «Τουρκική Άνοιξη» κατά το πρότυπο της δήθεν Αραβικής «Άνοιξης» που ήδη αποδείχθηκε Αραβικός ...χειμώνας, παρά τον μαζικό αποπροσανατολισμό των διεθνών ΜΜΕ που ελέγχονται από την Υπερεθνική Ελίτ (Υ/Ε), με την ασαφή σύμπνοια της εκφυλισμένης «Αριστεράς». Δηλαδή, τους μεταμοντέρνους «Μαρξιστές», «αναρχικούς» κ.λπ. που βασικά εμπνέονται από τις αρχές της ιδεολογικής παγκοσμιοποίησης και άμεσα υποστήριξαν τους δήθεν «επαναστάτες» στη Λιβύη και Συρία, έμμεσα στηρίζοντας και τις ΝΑΤΟϊκές σφαγές στις χώρες αυτές. Αυτό, βέβαια, δεν σημαίνει ότι δεν υπήρξαν και γνήσιες εξεγέρσεις στο πλαίσιο της Αραβικής «Άνοιξης» (π.χ. Τυνησία, Αίγυπτος), σε αντίθεση με τις προσχεδιασμένες από την Υ/Ε, καθώς και τη Σιωνιστική ελίτ, ένοπλες εξεγέρσεις στη Λιβύη και τη Συρία.

Όμως, για να κατανοήσουμε τι πραγματικά συνέβη στην Αραβική «Άνοιξη», που έχει απόλυτη συνάφεια με το τι συμβαίνει στη Τουρκία σήμερα, πρέπει να κάνουμε την βασική διάκριση μεταξύ εξεγέρσεων εναντίον αποτυχημένων πελατειακών καθεστώτων (Τυνησία, Αίγυπτος, Μπαχρέιν κ.λπ.) και μη πελατειακών καθεστώτων που στηρίζονται σε εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα, όπως το Γκανταφικό καθεστώς στη Λιβύη και το Μπασαθικό καθεστώς στη Συρία. Και στις δύο περιπτώσεις καθεστώτων ο απώτερος σκοπός της Υ/Ε είναι η πλήρης ενσωμάτωση των χωρών αυτών στη Νέα Διεθνή Τάξη (ΝΔΤ), η οποία ανέτειλε με την ανάδυση της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης –που προκάλεσε η μαζική εξάπλωση των πολυεθνικών εδώ και πάνω από τριάντα χρόνια– και την σχεδόν ταυτόχρονη κατάρρευση του «υπαρκτού». Η ενσωμάτωση αυτή προϋποθέτει την πλήρη ένταξη στους διεθνείς θεσμούς της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης (ΠΟΕ, ΔΝΤ, Παγκόσμια Τράπεζα κ.λπ.) και το άνοιγμα και την απελευθέρωση των αγορών, ιδιωτικοποιήσεις, ελαστικές εργασιακές σχέσεις κ.λπ., καθώς και την εφαρμογή κάποιας μορφής αντιπροσωπευτικής «δημοκρατίας» που θα οδηγούσε σε κάποια κοινοβουλευτική Χούντα. Είναι φανερό ότι στη ΝΔΤ οι κοινοβουλευτικές Χούντες έχουν αντικαταστήσει παντού τις στρατιωτικές, εφόσον είναι πολύ πιο αποτελεσματικές στην απορρόφηση των λαϊκών κραδασμών από την εφαρμογή των άγριων νεοφιλελεύθερων πολιτικών.

Τα μέσα όμως που χρησιμοποιούνται για την πλήρη ενσωμάτωση των χωρών αυτών στη ΝΔΤ είναι εντελώς διαφορετικά στη περίπτωση αποτυχημένων πελατειακών καθεστώτων ήδη εντεταγμένων στη ΝΔΤ, από αυτή των μη πελατειακών. Στην πρώτη περίπτωση, οι λαοί αποτελούν ένα ηφαιστειο έτοιμο να εκραγεί και μπορεί να στοιχειοθετηθεί ότι, ήδη μετά την εισβολή στο Ιράκ, η Υ/Ε αποφάσισε την ανατροπή παρόμοιων καθεστώτων όχι διά των όπλων αλλά με «ροζ επαναστάσεις», σαν αυτές που στέφθηκαν με επιτυχία στη Γεωργία, Ουκρανία κ.λπ.. Η ομιλία Ομπάμα στο Κάιρο μόλις ανέλαβε την πρώτη Προεδρία ήταν, σχετικά, σαφής. Στην Αίγυπτο και τη Τυνησία η Υ/Ε δεν είχε παρά να χρησιμοποιήσει σαν καταλύτη τη «νεολαία του facebook» για την αρχική οργάνωση της λαϊκής διαμαρτυρίας στις πλατείες, ώστε να ξεχυθούν κατόπιν τα λαϊκά ποτάμια που, κατάλληλα χειραγωγημένα από τις επιτροπές των πλατειών και το ίντερνετ, έθεταν το ανώδυνο για τις ελίτ αίτημα «να φύγει ο δικτάτορας» –αίτημα το οποίο ο στρατός των χωρών αυτών που «κατά σύμπτωση» ελεγχόταν από την Υ/Ε μπορούσε εύκολα να ικανοποιήσει. Στη συνέχεια, η μορφή αντιπροσωπευτικής «δημοκρατίας»

που επιλέχθηκε από την Υ/Ε για την εφαρμογή των νεοφιλελεύθερων πολιτικών ήταν ένα είδος Ισλαμικού «εκδημοκρατισμού» από συντηρητικά Ισλαμικά κόμματα, όπως η Μουσουλμανική Αδελφότητα, που σήμερα δυναστεύει την Αίγυπτο και τη Τυνησία και προορίζεται να παίξει σημαντικό ρόλο και στη Συρία σε περίπτωση έξωσης των Μπααθιστών. Στην περίπτωση, όμως, των μη πελατειακών καθεστώτων που διαθέτουν ισχυρή λαϊκή βάση, ενώ η Υ/Ε δεν έχει πρόσβαση στους μοχλούς εξουσίας (στρατό κ.λπ.), η μόνη δυνατότητά της για την αλλαγή καθεστώτος περνά μέσα από την προσχεδιασμένη ένοπλη εξέγερση.

Στη Τουρκία του Ερντογάν, βέβαια, υπήρχε ήδη ένα είδος Ισλαμικού «εκδημοκρατισμού» που το πρόβαλε μάλιστα η Υ/Ε και σαν παράδειγμα στις Αραβικές χώρες. Όμως, το καθεστώς αυτό επέδειξε τελευταία τάσεις «ανεξαρτοποίησης» από την Υ/Ε: σύγκρουση με την Σιωνιστική ελίτ (που απλά «μπαλώθηκε» από την Υ/Ε), συστηματική προσπάθεια υπονόμευσης του Τουρκικού στρατού που είναι βασικός μοχλός της Υ/Ε για την αναπαραγωγή του πελατειακού καθεστώτος, καθώς και κάποια ανοίγματα σε Ιράν και Ρωσία. Δεν είναι λοιπόν περίεργο ότι, μόλις ξέσπασε η εξέγερση στην πλατεία Ταξίμ, σαν αποτέλεσμα των νεοφιλελεύθερων πολιτικών αλλά και του έρποντος Ισλαμικού αυταρχισμού, όλα τα όργανα της Υ/Ε που συστηματικά στήριξαν την Αραβική «Άνοιξη» (διεθνείς ΜΚΟ, διεθνή ΜΜΕ, συμπεριλαμβανομένων των «προοδευτικών» Γκάρντιαν, Λιμπερασιόν κ.λπ.) κινητοποιήθηκαν σε μια εκστρατεία δυσφήμισης του μέχρι χθες ευνοούμενού τους, ανακαλύπτοντας παραβιάσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων (που ακόμη «δεν βλέπουν» π.χ. στη Σαουδική Αραβία ή το Μπαχρέιν!). Οι κινήσεις αυτές μπορεί να σημαίνουν απλώς «προειδοποίηση» στον Ερντογάν να ξεχάσει τις τυχόν ανεξαρτοποιητικές διαθέσεις του. Αλλά, και στην περίπτωση που χρειαστεί να τον αντικαταστήσουν, πάλι συντηρητικό Ισλαμικό καθεστώς θα χρησιμοποιηθεί, π.χ. υπό τον Γκιουλ, που σύσσωμη εκθειάζει η Υ/Ε, ή ακόμη καλύτερα υπό τον προστατευόμενο και «αυτοεξόριστο» στις ΗΠΑ Ισλαμιστή Γκιουλέν, γνωστό για την αγάπη του στις ιδιωτικές επιχειρήσεις και τη ΝΔΤ...

Link: http://www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos/greek/grE/gre2013/2013_06_09.html